

Arrest

nr. 335 361 van 3 november 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 24 juli 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juni 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 21 oktober 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 december 2022 wordt voor de minderjarige zoon van verzoekende partijen, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) ingediend. Op 12 juni 2024 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 juni 2024 aan verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.12.2022 werd ingediend en op data van 19.04.2023, 30.06.2023 en 22.01.2024 werd geactualiseerd door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15

september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene volgde als minderjarige mee de asielprocedure van zijn ouders die er van op de hoogte waren dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 04.09.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende in eigen naam een asielaanvraag in op 20.02.2020. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 03.02.2022 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn vader diende op 20.12.2022, uitsluitend voor hemzelf, in. Deze aanvraag werd afgesloten op 11.07.2023 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk tien maanden voor de eerste en bijna twee jaar voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op zijn scholing in België en verwijst in het bijzonder naar het verslag van het CLB dd. 23.03.2022 waarin de nood aan individuele begeleiding wordt benadrukt. Hij wijst erop dat hij een specifiek handelingsplan, speciaal voor hem opgesteld, volgt waardoor hij vorderingen zou maken. Ter staving hiervan legt hij volgende stukken voor: verschillende schoolrapporten, een schoolattest voor schooljaar 2021-2022, het CLB verslag dd. 23.03.2022, een schoolattest voor schooljaar 2022-2023 en het handelingsplan voor schooljaar 2022- 2023. Dit alles zou aantonen dat hij een specifieke begeleiding en opvolging volgt en nodig heeft. Het feit dat betrokkene hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het kind volgt geen gespecialiseerde onderwijsvorm maar wel een individueel aangepast curriculum. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind vrijwel steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Gelet op de nog jonge leeftijd van het kind (met name 9 jaar) kan er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan hij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Gezien de problematiek waarmee het kind te maken kreeg in België, kan het net tegen het belang van het kind zijn dat het in België verder naar school zou gaan. Mogelijks is het een teken dat het kind reeds elders geworteld was en moeilijkheden ondervindt om in België te kunnen aarden. Het kind blijkt meerdere talen te kennen waaronder verschillende Roma-talen (door hemzelf omschreven als Romees), Macedonisch, Duits en Nederlands. De wettelijke vertegenwoordigers van het kind tonen niet aan dat het kind er geen belang bij zou hebben om naar school te gaan in het land van herkomst. Het kind heeft de Noord- Macedonische nationaliteit en kan ook in Noord-Macedonië onderwijs volgen, eventueel mits een aangepast individueel curriculum zoals hier. Dat het kind gezien zijn etnie niet naar school zou kunnen gaan, wordt niet aangetoond. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen schrijft in haar beslissing dat de Noord-Macedonische overheid zich niet inlaat met het voeren van een repressiebeleid ten aanzien van minderheden. Het beleid zou net gericht zijn op de integratie van minderheden. Minderheden worden niet gediscrimineerd, noch vervolgd. Het CGVS verwijst naar een geheel van omstandigheden die maken dat kinderen soms vervroegd van school worden gehaald waaronder de culturele tradities binnen de Romagemeenschap. Betrokkenen kunnen er m.a.w. zelf voor kiezen om hun kind toch naar school te laten gaan zodat het kind er ten volle tot ontwikkeling kan komen. Het CGVS stelt dat minderheden in Noord-Macedonië worden beschermd. Het CGVS verwijst onder meer naar de 'Decade of Roma Inclusion 2005-2015' en naar de 'Strategie voor de Roma 2014-2020' in verband met antiziganisme, onderwijs, tewerkstelling, gezondheidszorg en sociale zorg. Inzake toegang tot gezondheidszorg en onderwijs werd volgens het CGVS vooruitgang geboekt. Er zouden lokale informatiecentra voor Roma aanwezig zijn om Roma te begeleiden. Er zijn ook meerdere NGO's actief die Roma ondersteunen en begeleiden. Als er zich dan toch een geval van discriminatie zou voordoen, kunnen Roma de hulp inroepen van de Ombudsman die hun rechten actief verdedigt en klachten behandelt. Naast het feit dat onderwijs toegankelijk is voor het kind

in Noord-Macedonië, is eveneens gezondheidszorg, toegankelijk voor het kind, mocht het kind daar nood aan hebben. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden. Uit geen enkel stuk blijkt dat de ouders niet voor hun kind zou kunnen zorgen, noch dat de ouders niet in staat zouden zijn om te reizen of dat reizen afgeraden zou worden.

Betrokkene beroept zich op zijn eigen psychologische problematiek als buitengewone omstandigheid en wijst er op dat de bijzondere omkadering waaraan hij nood heeft zou ontbreken in Noord-Macedonië. Ter staving hiervan legt betrokkene twee bewijzen voor van consultatie bij de psycholoog op 07.12.2020 en op 21.12.2020 en een getuigenverklaring van zijn psycholoog dd. 21.11.2022. Echter, uit deze voorgelegde stukken blijkt enkel dat betrokkene twee maal op consultatie ging bij een psycholoog en dat hij opgevolgd wordt sinds september 2019 door de psycholoog verbonden aan het fedasilcentrum. Echter, uit de beslissing van het CGVS dd. 26.11.2020 blijkt dat betrokkene bij een terugkeer een beroep kan doen op de Noord-Macedonische gezondheidszorg in dit verband. De verwijzing van de kinderpsychologe naar het feit dat er sprake zou zijn van intra familiaal geweld wordt op geen enkele wijze verder geconcretiseerd noch gestaafd. Verder wijzen we er op dat de voorgelegde stukken reeds dateren van meer dan een jaar geleden en dus slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde hebben. Betrokkene legt geen enkel recent stuk voor waaruit blijkt dat hij op heden nog steeds in begeleiding is bij een kinderpsychologe. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt als buitengewone omstandigheid aan dat zijn ouders in Noord-Macedonië in de onmogelijkheid zouden zijn om zorg voor hem te dragen en dit om drie redenen: een gebrek aan financiële middelen, het gebrek aan steun van de overheid omwille van hun Roma-afkomst en omwille van de gezondheidstoestand van zijn vader.

Wat betreft het gebrek aan financiële middelen merken we op dat betrokkene dit niet aantoonst. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het gezin over een ruim familiaal netwerk beschikt binnen Europa maar ook in Servië en Noord-Macedonië. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij en zijn ouders geen beroep kunnen doen op dit familiaal netwerk. Uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedures blijkt dat zijn maternale en paternale grootouders in Duitsland zouden verblijven, evenals een paternale tante, een paternale oom zou in Zwitserland verblijven en een andere paternale oom zou in Noord-Macedonië verblijven, een maternale tante beschikt over de Belgische nationaliteit en een maternale oom zou in Servië verblijven. Bovendien blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 26.11.2020 dat zijn beide ouders reeds in het verleden tewerkgesteld waren in Noord-Macedonië, dat zijn vader er een uitkering ontving, dat zij tijdens hun recente verblijf in Noord-Macedonië door familieleden ondersteund werden, dat zijn ouders er een eigen woning bezitten én dat zij er wel degelijk toegang hadden tot de Noord-Macedonische gezondheidszorg (CGVS dd. 26.11.2020, p.3). De ouders van betrokkene blijken dus te beschikken over een eigen woning, over de steun van familieleden én over de mogelijkheid om een inkomen te verwerven uit arbeid en, eventueel, een uitkering. Het gebrek aan financiële middelen wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en wordt niet bevestigd door de informatie die beschikbaar is in het administratief dossier van betrokkene. Het staat de ouders van betrokkene vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de nodige financiële middelen zou beschikken om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beroept zich verder op de Roma-afkomst van het gezin waardoor zij op systematische wijze het slachtoffer zouden worden van uitsluiting en discriminatie en waardoor ze belemmerd zouden worden om een inkomen uit arbeid te kunnen verkrijgen en waardoor er een gebrek aan steun zou zijn vanwege de Noord-Macedonische overheid. Ter staving hiervan verwijst hij naar het rapport van Minority Rights Group International van november 2018. Al deze ingeroepen elementen werden echter reeds aangehaald ter ondersteuning van hun asielaanvragen in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006). Wat betreft het voorgelegde rapport, verzoeker beperkt zich tot een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze toe te passen of bewijzen voor te leggen dat hij persoonlijk zou vrezen voor zijn leven of dat van zijn ouders bij een terugkeer naar het land van herkomst of dat betrokkene en zijn gezin zelf specifiek geraakt zouden worden door de omschreven omstandigheden. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Bovendien kan hierbij opnieuw opgemerkt worden dat de elementen met betrekking tot de situatie van Roma in Noord-Macedonië reeds werd onderzocht en afgewezen door het CGVS. Bovendien blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 26.11.2020 dat zijn beide ouders reeds in het verleden tewerkgesteld waren in Noord-Macedonië, dat zijn

vader er een uitkering ontving en tijdens hun recente verblijf in Noord-Macedonië door familieleden ondersteund werden, dat zijn ouders er een eigen woning bezitten én dat zij er wel degelijk toegang hadden tot de Noord-Macedonische gezondheidszorg (CGVS dd. 26.11.2020, p.3). Zijn loutere verwijzing naar de algemene discriminatie van Roma is onvoldoende om deze bevindingen van het CGVS te weerleggen. Het CGVS stelt in zijn beslissing dd. 26.11.2020 dan ook zeer duidelijk dat het loutere feit Roma te zijn in Noord-Macedonië op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Tenslotte verwijst betrokkene naar de medische problematiek van zijn vader die nood zou hebben aan medicatie die echter niet beschikbaar is in Noord-Macedonië (enkel via een wachtlijst met zeer lange duur) en die bijzonder ernstig zou zijn. Ter staving hiervan legt hij een psychologisch attest dd. 06.11.2019 voor betreffende zijn vader, een verslag dd. 15.12.2021 van Dr. Geens en een raadplegingsverslag dd. 16.03.2022 van dezelfde arts. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt inderdaad dat zijn vader aan een ernstige medische problematiek lijdt. De eerste aanvraag 9ter van het gezin, gebaseerd op deze medische problematiek en ingediend op 24.08.2018, wordt ongegrond afgesloten op 29.10.2018 en gaat gepaard met een bevel om het rondgebied te verlaten, aan zijn ouders betekend op 13.12.2018. Hun tweede aanvraag 9ter, ingediend op 03.04.2019 wordt ongegrond afgesloten op 13.08.2021 en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13.01.2022. Hun vierde aanvraag 9ter werd onontvankelijk afgesloten op van dr. G04.03.2022 en bevestigd door de RVV op 27.06.2022. Hun vijfde aanvraag 9ter werd onontvankelijk afgesloten op 14.02.2023 en bevestigd door de RVV op 23.05.2023. We stellen dus vast dat de medische problematiek van zijn vader reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde diensten niet werd weerhouden omdat de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst en dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. We verwijzen in dit kader naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van de gezondheidstoestand van zijn vader als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020). Uit het administratief dossier blijkt dat het gezin in Duitsland eveneens een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienden op basis van de ziekte van mijnheer. Dit verzoek werd afgewezen omdat de Duitse autoriteiten oordeelde n dat de behandeling van de ziekte en medicatie wel degelijk voorhanden zijn in Noord-Macedonië. De Belgische gespecialiseerde instanties kwamen na onderzoek tot dezelfde conclusie, zoals blijkt uit voorgaande. Volledigheidshalve merken we op dat de vader van betrokkene de dienst Special Needs van Fedasil kan contacteren om zijn tijdelijke terugkeer voor te bereiden. Dit is een speciaal programma voor de terugkeer van mensen met een ernstige medische problematiek. Dit programma bestaat uit een sociaal rapport (waarin de lokale partners ter plaatse alle nodige medicatie en behandeling opsporen en klaarzetten), een begeleide terugkeer van deur tot deur (naar gelang met een sociaal assistent, een verpleegster of een dokter) en een terugbetaling van alle medische kosten tot zes maanden na de terugkeer en tot één jaar na de terugkeer indien onmiddellijk na de terugkeer een hospitalisatie vereist zou zijn. Het is ook mogelijk om voldoende medicatie mee te geven voor een bepaalde termijn om er zeker van te zijn dat de noodzakelijke behandeling niet onderbroken wordt. De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Evenmin tonen deze medische elementen aan dat zijn vader niet in staat zou zijn om voor betrokkene te zorgen. Wat betreft het voorgelegde psychologisch attest dd. 06.11.2019, dit toont enkel aan dat zijn vader van eind september 2019 tot 06.11.2019 (datum van het attest zelf) in behandeling was bij een psycholoog. Dit attest toont niet aan dat zijn vader niet voor hem kan zorgen, noch dat zijn vader niet in staat zou zijn om te reizen. Evenmin toont dit attest aan dat zijn vader op heden nog steeds in psychologische behandeling zou zijn aangezien betrokkene geen recente attesten voorlegt.

Betrokkene beroept zich op de verschillende nationaliteit van zijn ouders, waardoor het gezin bij een terugkeer uit elkaar gerukt zou worden. Zijn moeder zijn geen actueel verblijfsrecht hebben in Noord-Macedonië en dit terwijl zij de zorg draagt voor A. (...) zelf en voor zijn vader. Dit zou haar belemmeren een inkomen uit arbeid te kunnen verkrijgen, temeer gezien haar Roma-origine. Echter, deze beweringen stroken niet met de informatie beschikbaar in het administratief dossier. Daaruit blijkt namelijk dat zijn moeder na haar huwelijk verhuisde naar Noord-Macedonië en er steeds verbleven heeft (hoewel ze regelmatig terugkeerde naar Servië) alvorens in 2014 naar Duitsland te gaan. In 2018 keerde zij vanuit Duitsland eveneens terug naar Noord-Macedonië, waar het gezin woonde bij de paternale grootvader van betrokkene. Vanuit Noord-Macedonië kwam het gezin in 2018 naar België. Het feit dat de ouders een verschillende nationaliteit hebben, vormde in het verleden dus duidelijk geen probleem om in Noord-Macedonië te verblijven. De bewering dat de moeder in Noord-Macedonië actueel geen verblijfstitel zou hebben, leidt niet automatisch tot de conclusie dat zij, gelet op de nationaliteit van haar echtgenoot en kind, geen recht op verblijf kan krijgen. Mevrouw maakt dan ook niet aannemelijk dat zij niet kan terugkeren naar Noord-Macedonië. Volgens de dienst 9ter, die het medisch dossier van mijnheer onderzocht, is er bovendien geen noodzaak tot mantelzorg voor mijnheer en is er geen tegenindicatie dat mijnheer zelf geen arbeid zou kunnen verrichten, aangepast aan zijn aandoening. De dienst 9ter concludeerde dat het gezin (moeder én

vader) wel in staat is om een inkomen te genereren uit arbeid. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene legt tevens een aantal medische stukken voor betreffende zijn moeder (met name: een psychologisch attest dd. 17.10.2019 en dd. 26.11.2020, twee raadplegingsverslagen dd. 08.01.2020 en 03.03.2020 en twee verslagen van de dienst spoedgevallen dd. 27.12.2019 en 09.09.2019, een overzicht van de requisitoirs en journaal van fedasil inzake zijn moeder) en wijst erop dat ook zij zou kampen met een psychologische problematiek. Echter, merken we op dat uit deze attesten niet blijkt dat zijn moeder niet in staat zou zijn om voor hem te zorgen noch dat zij niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen afgeraden zou worden. Tenslotte wijzen we er dat de voorgelegde attesten slechts een beperkte actualiteitswaarde hebben daar ze allen dateren van één of meer jaar geleden en betrokkene geen recente medische stukken inzake zijn moeder voorlegt. Uit de voorgelegde stukken blijkt geen actuele problematiek die zijn moeder zou verhinderen voor hem te zorgen of haar zou verhinderen om te reizen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich tevens op de geboden bescherming van artikel 8 EVRM waarbij rekening gehouden dient te worden met het hoger belang van het kind. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene samenwoont met zijn ouders die geen van beiden over enig verblijfsrecht beschikken en aldus samen met betrokkene kunnen terugkeren naar Noord-Macedonië. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hinderpalen om hun gezinsleven verder te zetten in Noord-Macedonië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen enkel beperkt zich tot het voorleggen van bewijzen van scholing. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier, buiten zijn kerngezin, hechte sociale banden opbouwde. Gezien de jonge leeftijd van betrokkene, zijn de belangrijkste zorgfiguren zijn ouders, waarvan hij niet gescheiden wordt. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich tevens op het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het kind, met name op artikel 3 en artikel 6. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RVV, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat

verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst dat een terugkeer naar het land van herkomst zijn belang schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Evenmin toont betrokkene aan dat in Noord-Macedonië zijn recht op leven en ontwikkeling in het gedrang zou komen. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet in België geboren is en pas sinds 18.07.2018 in België verblijft en hier pas naar school gaat sinds 03.12.2018. Betrokkene legt geen enkel stuk voor betreffende eventuele buitenschoolse activiteiten of hier opgebouwde banden. Op zijn leeftijd, met name negen jaar, zijn de belangrijkste zorgfiguren zijn ouders waarvan hij niet gescheiden wordt. Hij toont op geen enkele wijze aan dat hij buiten zijn kerngezin, waarvan hij niet gescheiden wordt, hechte banden opbouwde. Betrokkene maakt niet evenmin aannemelijk dat hij een dergelijke taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Noord-Macedonië zijn scholing niet zou kunnen verderzetten. Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Noord-Macedonië niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van zijn ouders en opgenomen binnen zijn ruimer familiaal kader, kan opgroeien. Betrokkene maakt het aldus niet aannemelijk dat zijn hoger belang geschaad zou worden door een (tijdelijke) terugkeer naar Noord-Macedonië. Er is vooral tussen het kind en zijn ouders een afhankelijkheidsband. Zijn ouders staan in voor zijn opvoeding. Het kind is gehouden om bij zijn ouders te blijven. Zijn ouders tonen niet aan dat het kind niet naar school zou kunnen gaan in Noord-Macedonië. Het kind wordt niet gescheiden van de belangrijkste zorgfiguren, zijnde zijn ouders. Indien vereist, wordt niet aangetoond dat het kind in Noord-Macedonië geen verdere omkadering zou kunnen verkrijgen. Er blijken in België geen bijzondere sociale banden te zijn opgebouwd. In het verleden verhuisde het kind ook al en kinderen kunnen zich aanpassen aan een eventueel nieuwe of reeds vertrouwde leefomgeving.

De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikels 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020).

Zijn raadsman haalt aan dat huidig verzoekschrift beoordeeld dient te worden vanuit het gezichtspunt van de minderjarige, die niet verantwoordelijk is voor de keuzes van zijn ouders en volledig van hen afhankelijk is. Hij zou dan ook gehouden zijn om bij zijn ouders in België te blijven. Hij kan niet zelf een aanvraag via de gewone procedure indienen wat een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Echter, we wijzen er op dat beide ouders van betrokkene in België verblijven maar niet over enig verblijfsrecht beschikken. Zij dienen, samen met betrokkene, waarvoor zij de volledige verantwoordelijkheid dragen als zorgfiguren, terug te keren naar het land van herkomst. Het is evident dat betrokkene hiertoe alleen niet in staat is, maar huidige beslissing verplicht hem daar ook niet toe. Zijn ouders dienen samen met hem terug te keren om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Dat de eenheid van het gezin moet bewaard blijven tussen ouders en hun minderjarige kind is een evidentie in het licht van artikel 8 van het EVRM of artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, maar in geen geval houdt dit per definitie in dat die gezinseenheid in België zou moeten behouden blijven. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijk hinderpalen om hun gezinsleven verder te zetten in Noord-Macedonië, waar zij reeds eerder als gezin samenleefden. De loutere illegale aanwezigheid van zijn ouders in België, houdt bijgevolg geen buitengewone omstandigheid in.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2018 in België zou verblijven, dat hij hier een heel integratieparcours afgelegd zou hebben, dat hij de intentie zou hebben om conform de Belgische waarden en normen verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven waarvan hij de facto reeds deel zou uitmaken) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“2. De verzoekende partij – de minderjarige A. (...) (°(...).2015) – gaf in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet aan dat de verplichting om te verhuizen naar Servië of Noord-Macedonië, voor het aldaar indienen van de machtiging tot verblijf, een ongerechtvaardigde inbreuk uitmaakt op zijn private belangen.

Namens de minderjarige A. (...) werd derhalve aangehaald dat er “buitengewone omstandigheden” zijn om de aanvraag tot machtiging van verblijf via de burgemeester van hun verblijfplaats te rechtvaardigen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, evenals artikel 3, 6, 28 en 29 IVRK.

3. Door de verzoekende partij werd de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend voor de minderjarige A. (...).

De aanvraag werd derhalve niet ingediend in naam van de moeder of vader van de minderjarige A. (...). De ouders traden enkel op als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen.

De aanvraag dient dan ook te worden beoordeeld vanuit het gezichtspunt van de minderjarige, aangezien enkel in naam van de minderjarige A. (...) een aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend. Daarbij dient te worden benadrukt dat een minderjarig kind niet verantwoordelijk kan zijn voor de keuzes die zijn moeder of vader hebben gemaakt. De minderjarige is immers volledig afhankelijk van zijn ouders.

Het is daarom onzorgvuldig en kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat de ouders van verzoekers wisten dat hun verblijf slechts tijdelijk werd toegestaan en dat zij met de minderjarige A. (...) kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Zo stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing onder meer: “Echter, we wijzen er op dat beide ouders van betrokkene in België verblijven maar niet over enig verblijfsrecht beschikken. Zij dienen, samen met betrokkene, waarvoor zij de volledige verantwoordelijkheid dragen als zorgfiguren, terug te keren naar het land van herkomst. Het is evident dat betrokkene hiertoe alleen niet in staat is, maar huidige beslissing verplicht hem daar ook niet toe. Zijn ouders dienen samen met hem terug te keren om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen.” (stuk 1, pagina 5-6).

Dat de ouders van de minderjarige A. (...) in België verblijven en niet terugkeren naar Servië of Noord-Macedonië, vormt voor de minderjarige A. (...) zelf een feit waaruit buitengewone omstandigheden voor hen volgen.

De minderjarige zelf draagt hiertoe geen verantwoordelijkheid, terwijl dit ten onrechte door de gemachtigde wordt geponeerd in de bestreden beslissing als een reden om de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden te ontkrachten.

De aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd enkel ingediend op naam van de minderjarige A. (...). Er dient derhalve (enkel) vanuit de opgeworpen situatie namens de minderjarige A. (...) te worden beoordeeld of er voor hem “buitengewone omstandigheden” zijn.

Verzoeker is als minderjarige afhankelijk van zijn ouders. Hij kan niet in staat (en kan evenmin in staat worden geacht) om zelfstandig – m.a.w. buiten zijn ouders om – zijn leven vorm te geven en dus een aanvraag via de gewone procedure in te dienen, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Er diende derhalve enkel te worden onderzocht of er in hoofde van de minderjarige A. (...) zelf buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Er dient dus niet te worden onderzocht of er in hoofde van de ouders van de minderjarige buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, dan wel of zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst toe. De beslissing richt zich enkel op de situatie van de minderjarige A. (...).

Er is tussen de minderjarige en zijn ouders een afhankelijkheidsband. De beide ouders staan in voor de opvoeding. De minderjarige is derhalve gehouden om bij zijn ouders te blijven in België. Hij kan niet zelf een aanvraag via de gewone procedure indienen, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door

de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. De minderjarige A. (...) kan evenmin verantwoordelijk worden geacht voor de handelingen van zijn ouders.

Voor de minderjarige A. (...) – voor wie de aanvraag uitsluitend werd ingediend – maakt de aanwezigheid van zijn ouders in België derhalve een buitengewone omstandigheid uit. De aanwezigheid van zijn ouders in België maakt voor hem een feit uit, waaraan hij zelf niets kan veranderen.

Ten onrechte werd hiermee niet op een zorgvuldige wijze rekening gehouden in de bestreden beslissing.

De minderjarige A. (...) kan bovendien niet worden geacht zich bewust te zijn van zijn verblijfsrechtelijke situatie, laat staan dat hij verantwoordelijk moet geacht worden voor de gedragingen van zijn ouders (bv. indien zij niet vrijwillig terugkeren na afloop van de procedure tot internationale bescherming).

Het oordeel van de gemachtigde is hierom onzorgvuldig, gelet op de vereisten van 9bis Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. De minderjarige A. (...) is schoolgaand in de gemeentelijke lagere school D. P. (...) (te (...)), in de directe nabijheid van het federaal opvangcentrum van Kapellen (...) waar hij verblijft.

Uit de voorgebrachte stukken, blijkt dat A. (...) nood had aan individuele ondersteuning en de opvolging van een psychiater, onder meer omdat zijn angsten hem teveel in de weg blijven staan. Hij volgde hierom een specifiek handelingsplan, wat ook effectief zijn vruchten afwerpt. De stukken hiervan (zoals het behandelingsplan en de rapporten van A. (...)) werden overgemaakt aan verweerder.

Verzoeker moet vooreerst vaststellen dat verweerder niet verwijst naar de aanvullende documenten die werden overgemaakt aan verweerder op 19 april 2023, 30 juni 2023 en 22 januari 2024, ondanks dat verweerder aangeeft deze schrijvens te hebben ontvangen: "Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.12.2022 werd ingediend en op data van 19.04.2023, 30.06.2023 en 22.01.2024 werd geactualiseerd". Het oordeel van de gemachtigde is hierom onvolledig en derhalve onzorgvuldig.

In de bestreden beslissing miskent de gemachtigde hoe dan ook compleet de gunstige gevolgen van de begeleiding die A. (...) verkrijgt en pleit men zelfs voor het stopzetten van het (school)traject in België: "Gezien de problematiek waarmee het kind te maken kreeg in België, kan het net tegen het belang van het kind zijn dat het in België verder naar school zou gaan. Mogelijks is het een teken dat het kind reeds elders geworteld was en moeilijkheden ondervindt om in België te kunnen aarden" (stuk 1, pagina 2). Deze stelling is manifest ongefundeerd. De gemachtigde speculeert volop en gaat in tegen de voorgebrachte stukken waaruit de noodzaak en resultaten blijken van het behandelingsplan dat A. (...) ondergaat. De gemachtigde gaat manifest in tegen de voorliggende stukken.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Het staat bovendien vast dat een verplichting om terug te keren naar Servië of Noord-Macedonië een breuk betekent met de specifieke begeleiding dat A. (...) verkrijgt (specifiek afgestemd om de onderzochte en gekende noden van de minderjarige, zoals onder meer blijkt uit de overgemaakte documenten aan verweerder op 30 juni 2023). Met de aard van deze specifieke begeleiding werd onvoldoende rekening gehouden door de gemachtigde.

De gemachtigde gaat er bovendien ten onrechte vanuit dat de minderjarige – kennelijk zonder meer – zijn scholing en behandelingsplan zou kunnen verderzetten in Noord-Macedonië. Hiertoe bestaat geen enkele evidentie, integendeel. Bovendien rijst, nog los van de aanpassingsperiode die van invloed zal zijn op A. (...), de vraag naar de uitwisseling van informatie tussen scholen over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven. Er mag worden aangenomen dat dit een bijzonder nefaste invloed zal hebben op A. (...).

Het is tevens onredelijk om te stellen dat verzoeker "pas sinds 18.07.2018" in België verblijft, terwijl de minderjarige geboren werd op 30 april 2015 en dus het leeuwendeel van zijn leven in België – ondertussen meer dan 6 jaar (!) – heeft doorgebracht en in België opgroeit. Hij gaat reeds naar school in België sinds 3 december 2018. Hij liep nooit school in een ander land.

De eerste levensjaren maakte de minderjarige A. (...) ook weinig bewust mee, hetgeen veranderde naarmate hij ouder werd. De minderjarige verliet Noord-Macedonië op 14 juli 2018 en groeit sindsdien op in België, waardoor het eveneens kennelijk onredelijk is om te stellen dat het leven de en ontwikkeling van het kind in Noord-Macedonië centraal zouden staan.

Dat de minderjarige A. (...) zonder legaal verblijf in België woonachtig is, zoals de gemachtigde stelt, doet hieraan geen afbreuk aangezien de minderjarige op geen enkele manier verantwoordelijk is voor de keuzes die door zijn ouders werden gemaakt.

Het opleggen van de verplichting aan de minderjarige A. (...) om, voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, voor een lange en onzekere periode naar Servië of Noord-Macedonië af te reizen – waarmee de minderjarige geen enkele band meer heeft en waardoor zijn scholing in België wordt afgebroken – is manifest in strijd met de primaire en private belangen van de minderjarige.

De minderjarige A. (...) vormt een kwetsbaar persoon. Gelet op wat de minderjarige in zijn jonge leven reeds meemaakte, in acht genomen de situatie van zijn ouders, mag het daarenboven duidelijk zijn dat hij nog kwetsbaarder is dan een "modaal" kind.

Daarbij moet ook worden gewezen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind.

De vereiste van effectieve rechtsbescherming maakt het noodzakelijk dat de rechtbank de bestreden beslissing nog intensiever toetst wanneer er grondrechten van het kind in het geding zijn.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige A. (...) zijn vertrouwde omgeving moet achterlaten, zijn vertrouwde school en contacten worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet.

De bestreden beslissing vormt een inbreuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind.

De aanwezigheid van de ouders verandert hier niet veel aan. Ter zake kan worden gewezen op verschillende (publiek gemaakte) studies waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers doorgaans meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn en opgroeien in een omgeving waar ondersteuning voor het gezin en de opvoeding verre van optimaal is. Ze hebben te maken met een opeenstapeling van risicofactoren die hun ontwikkeling bedreigen. Daar waar andere kinderen en hun ouders voldoende veerkracht, vertrouwen en flexibiliteit hebben om een verhuizing het hoofd te bieden, ontbreken dergelijke beschermende factoren vaak in het leven van een asielzoekerskind. Het veelvuldig verhuizen vormt daarom een extra ontwikkelingsrisico voor asielzoekerskinderen.

Daarnaast komt ook het recht op onderwijs in het gedrang. Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, rijst de vraag naar de uitwisseling van informatie tussen scholen over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven.

De bestreden beslissing doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige kinderen.

Deze belangen werden onvoldoende in overweging genomen door de gemachtigde.

Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 3, 6, 28 en 29 IVRK, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling door de bestreden beslissing geschonden achten.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)"

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen voor hun minderjarige zoon hadden ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Door op algemene wijze te stellen dat in hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt aangegeven dat hun minderjarige zoon naar Servië of Noord-Macedonië zou moeten verhuizen om een machtiging tot verblijf aan te vragen *"een ongerechtvaardigde inbreuk uitmaakt op zijn private belangen"*, tonen verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat enig relevant gegeven dat zou kunnen toelaten te besluiten dat er een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bestaat door verwerende partij over het hoofd werd gezien. Verzoekende partijen voeren wel concreet aan dat hun zoon als minderjarig kind niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de keuzes die zijn ouders hebben gemaakt. Hun zoon is als minderjarige volledig afhankelijk van zijn ouders. Zij weerleggen met dit betoog de volgende overwegingen van de bestreden beslissing evenwel niet:

"Echter, we wijzen er op dat beide ouders van betrokkene in België verblijven maar niet over enig verblijfsrecht beschikken. Zij dienen, samen met betrokkene, waarvoor zij de volledige verantwoordelijkheid dragen als zorgfiguren, terug te keren naar het land van herkomst. Het is evident dat betrokkene hiertoe alleen niet in staat is, maar huidige beslissing verplicht hem daar ook niet toe. Zijn ouders dienen samen met hem terug te keren om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Dat de eenheid van het gezin moet bewaard blijven tussen ouders en hun minderjarige kind is een evidentie in het licht van artikel 8 van het EVRM of artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, maar in geen geval houdt dit per definitie in dat die gezinseenheid in België zou moeten behouden blijven. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijk hinderpalen om hun gezinsleven verder te zetten in Noord-Macedonië, waar zij reeds eerder als gezin samenleefden. De loutere illegale aanwezigheid van zijn ouders in België, houdt bijgevolg geen buitengewone omstandigheid in."

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene maakt het aldus niet aannemelijk dat zijn hoger belang geschaad zou worden door een (tijdelijke) terugkeer naar Noord-Macedonië. Er is vooral tussen het kind en zijn ouders een afhankelijkheidsband. Zijn ouders staan in voor zijn opvoeding. Het kind is gehouden om bij zijn ouders te blijven. Zijn ouders tonen niet aan dat het kind niet naar school zou kunnen gaan in Noord-Macedonië. Het kind wordt niet gescheiden van de belangrijkste zorgfiguren, zijnde zijn ouders. Indien vereist, wordt niet aangetoond dat het kind in Noord-Macedonië geen verdere omkadering zou kunnen verkrijgen. Er blijken in België geen bijzondere sociale banden te zijn opgebouwd. In het verleden verhuisde het kind ook al en kinderen kunnen zich aanpassen aan een eventueel nieuwe of reeds vertrouwde leefomgeving."

In weerwil van het betoog in het verzoekschrift blijkt hieruit niet dat de minderjarige zoon van verzoekende partijen verantwoordelijk wordt geacht voor de handelingen van zijn ouders, doch wel dat hij gehouden is bij zijn ouders te blijven aangezien hij een afhankelijkheidsband met zijn ouders heeft en verder geen bijzondere sociale banden heeft opgebouwd in België. Verzoekende partijen bevestigen in het verzoekschrift overigens zelf dat hun zoon als minderjarige afhankelijk is van zijn ouders. Zij kunnen verwerende partij aldus bezwaarlijk verwijten waar deze in de bestreden beslissing stelt dat hun zoon gehouden is *"om bij zijn ouders te blijven"*. Nu verzoekende partijen niet over een verblijfsrecht of machtiging beschikken, is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat hun minderjarige zoon samen met hen (tijdelijk) dient terug te keren naar Servië of Noord-Macedonië om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Het gegeven dat de zoon van verzoekende partijen als minderjarige afhankelijk is van zijn ouders en dus niet zelf kan beslissen waar hij zal verblijven en niet zonder de bijstand van zijn ouders verblijfsaanvragen kan

indienen, laat de Raad niet toe vast te stellen dat verwerende partij *in casu* enige appreciatiefout heeft gemaakt. Verzoekende partijen hebben in de aanvraag om machtiging tot verblijf die zij voor hun zoon indienden voor een belangrijk deel verwezen naar hun eigen situatie om hieruit argumenten te putten die volgens hen wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid in hoofde van hun minderjarige kind. Zij kunnen dan ook bezwaarlijk stellen dat verwerende partij hun eigen situatie niet mee kon betrekken bij de beoordeling van de vraag of er wat betreft hun minderjarige zoon buitengewone omstandigheden bestaan. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat verwerende partij oog had voor het feit dat de zoon van verzoekende partijen afhankelijk is van zijn ouders en dat het dus aangewezen is dat hij bij zijn ouders blijft.

Verzoekende partijen stellen voorts dat hun zoon schoolgaand is en “*nood had aan individuele ondersteuning en de opvolging van een psychiater, onder meer omdat zijn angsten hem teveel in de weg blijven staan*” en daarom “*een specifiek handelingsplan*” volgde. Zij menen dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze elementen en de relevante aanvullende documenten die nochtans zijn overgemaakt en de gunstige gevolgen van de begeleiding miskent. Zij gaan er evenwel aan voorbij dat hierover in de bestreden beslissing als volgt wordt gesteld:

“Betrokkene beroept zich op zijn scholing in België en verwijst in het bijzonder naar het verslag van het CLB dd. 23.03.2022 waarin de nood aan individuele begeleiding wordt benadrukt. Hij wijst erop dat hij een specifiek handelingsplan, speciaal voor hem opgesteld, volgt waardoor hij vorderingen zou maken. Ter staving hiervan legt hij volgende stukken voor: verschillende schoolrapporten, een schoolattest voor schooljaar 2021-2022, het CLB verslag dd. 23.03.2022, een schoolattest voor schooljaar 2022-2023 en het handelingsplan voor schooljaar 2022- 2023. Dit alles zou aantonen dat hij een specifieke begeleiding en opvolging volgt en nodig heeft. Het feit dat betrokkene hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het kind volgt geen gespecialiseerde onderwijsvorm maar wel een individueel aangepast curriculum. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind vrijwel steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Gelet op de nog jonge leeftijd van het kind (met name 9 jaar) kan er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan hij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Gezien de problematiek waarmee het kind te maken kreeg in België, kan het net tegen het belang van het kind zijn dat het in België verder naar school zou gaan. Mogelijks is het een teken dat het kind reeds elders geworteld was en moeilijkheden ondervindt om in België te kunnen aarden. Het kind blijkt meerdere talen te kennen waaronder verschillende Roma-talen (door hemzelf omschreven als Romanees), Macedonisch, Duits en Nederlands. De wettelijke vertegenwoordigers van het kind tonen niet aan dat het kind er geen belang bij zou hebben om naar school te gaan in het land van herkomst. Het kind heeft de Noord-Macedonische nationaliteit en kan ook in Noord-Macedonië onderwijs volgen, eventueel mits een aangepast individueel curriculum zoals hier. Dat het kind gezien zijn etnie niet naar school zou kunnen gaan, wordt niet aangetoond. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen schrijft in haar beslissing dat de Noord-Macedonische overheid zich niet inlaat met het voeren van een repressiebeleid ten aanzien van minderheden. Het beleid zou net gericht zijn op de integratie van minderheden. Minderheden worden niet gediscrimineerd, noch vervolgd. Het CGVS verwijst naar een geheel van omstandigheden die maken dat kinderen soms vervroegd van school worden gehaald waaronder de culturele tradities binnen de Romagemeenschap. Betrokkenen kunnen er m.a.w. zelf voor kiezen om hun kind toch naar school te laten gaan zodat het kind er ten volle tot ontwikkeling kan komen. Het CGVS stelt dat minderheden in Noord-Macedonië worden beschermd. Het CGVS verwijst onder meer naar de ‘Decade of Roma Inclusion 2005-2015’ en naar de ‘Strategie voor de Roma 2014-2020’ in verband met antiziganisme, onderwijs, tewerkstelling, gezondheidszorg en sociale zorg. Inzake toegang tot gezondheidszorg en onderwijs werd volgens het CGVS vooruitgang geboekt. Er zouden lokale informatiecentra voor Roma aanwezig zijn om Roma te begeleiden. Er zijn ook meerdere NGO’s actief die Roma ondersteunen en begeleiden. Als er zich dan toch een geval van discriminatie zou voordoen, kunnen Roma de hulp inroepen van de Ombudsman die hun rechten actief verdedigt en klachten behandelt. Naast het feit dat onderwijs toegankelijk is voor het kind in Noord-Macedonië, is eveneens gezondheidszorg, toegankelijk voor het kind, mocht het kind daar nood aan hebben. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden. Uit geen enkel stuk blijkt dat de ouders niet voor hun kind zou kunnen zorgen, noch dat de ouders niet in staat zouden zijn om te reizen of dat reizen afgeraden zou worden.

Betrokkene beroept zich op zijn eigen psychologische problematiek als buitengewone omstandigheid en wijst er op dat de bijzondere omkadering waaraan hij nood heeft zou ontbreken in Noord-Macedonië. Ter staving hiervan legt betrokkene twee bewijzen voor van consultatie bij de psycholoog op 07.12.2020 en op

21.12.2020 en een getuigenverklaring van zijn psycholoog dd. 21.11.2022. Echter, uit deze voorgelegde stukken blijkt enkel dat betrokkene twee maal op consultatie ging bij een psycholoog en dat hij opgevolgd wordt sinds september 2019 door de psycholoog verbonden aan het fedasilcentrum. Echter, uit de beslissing van het CGVS dd. 26.11.2020 blijkt dat betrokkene bij een terugkeer een beroep kan doen op de Noord-Macedonische gezondheidszorg in dit verband. De verwijzing van de kinderpsychologe naar het feit dat er sprake zou zijn van intra familiaal geweld wordt op geen enkele wijze verder geconcretiseerd noch gestaafd. Verder wijzen we er op dat de voorgelegde stukken reeds dateren van meer dan een jaar geleden en dus slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde hebben. Betrokkene legt geen enkel recent stuk voor waaruit blijkt dat hij op heden nog steeds in begeleiding is bij een kinderpsychologe. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met het door verzoekende partijen via email van 19 april 2023 overgemaakte schoolattest voor het schooljaar 2022-2023 en met het door verzoekende partijen via email van 30 juni 2023 overgemaakte handelingsplan voor het schooljaar 2022-2023. Verzoekende partijen tonen niet aan dat de beoordeling van verwerende partij om de scholing van hun zoon niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag niet kan worden ingediend via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. Voorts tonen zij niet aan dat zij enig belang hebben bij hun grief dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het winterrapport van het schooljaar 2023-2024. Er wordt in deze beslissing immers uitdrukkelijk gesteld dat het feit dat de zoon van verzoekende partijen hier naar school gaat niet kan worden aanzien als een buitengewone omstandigheid daar niet wordt aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en "de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs (behoeft), noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is". Verzoekende partijen tonen niet aan dat het voorgelegde winterrapport daarover anders zou doen oordelen.

Verder tonen verzoekende partijen niet aan dat het feitelijk onjuist is, dan wel kennelijk onredelijk om in de bestreden beslissing te stellen dat het, gezien de problematiek waarmee hun kind te maken kreeg in België, net tegen het belang van het kind kan zijn dat het in België verder naar school zou gaan, en dat het mogelijks een teken is dat het kind reeds elders geworteld was en moeilijkheden ondervindt om in België te kunnen aarden. Hoe dan ook weerleggen verzoekende partijen niet dat zij niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen en dat hun kind er geen belang bij zou hebben om, eventueel mits een aangepast individueel curriculum zoals hier, naar school te gaan in het land van herkomst, waarvan het de nationaliteit heeft en de taal spreekt. Dat dit een breuk zou betekenen met de specifieke begeleiding die het kind hier krijgt, doet daaraan geen afbreuk. Waar verzoekende partijen nog laten gelden dat er geen enkele evidentie bestaat om te besluiten dat hun kind zijn scholing en behandelsplan zou kunnen verderzetten in Noord-Macedonië, gaan zij eraan voorbij dat de bewijslast voor het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op hen rust en dat het hun toekomt om klaar en duidelijk in de aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hun verhinderen hun aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Voor zover zij nog trachten voor te houden dat de aanpassingsperiode en de uitwisseling van informatie tussen de scholen een nefaste invloed zal hebben op hun minderjarige zoon, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Verzoekende partijen kunnen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat hun zoon geen enkele band meer heeft met Servië of Noord-Macedonië. Hij beschikt immers over een ruim familiaal netwerk binnen Europa, waaronder ook in Servië en Noord-Macedonië. Zijn ouders zijn in het verleden reeds tewerkgesteld geweest in Noord-Macedonië en zijn vader ontving een uitkering in Noord-Macedonië. Het gezin werd in Noord-Macedonië ondersteund door familieleden en ze bezitten een woning in Noord-Macedonië. In de bestreden beslissing wordt op dit punt als volgt uitdrukkelijk gemotiveerd:

"Uit het administratief dossier blijkt verder dat het gezin over een ruim familiaal netwerk beschikt binnen Europa maar ook in Servië en Noord-Macedonië. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij en zijn ouders geen beroep kunnen doen op dit familiaal netwerk. Uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedures blijkt dat zijn maternale en paternale grootouders in Duitsland zouden verblijven, evenals een paternale tante, een paternale oom zou in Zwitserland verblijven en een andere paternale oom zou in Noord-Macedonië verblijven, een maternale tante beschikt over de Belgische nationaliteit en een maternale oom zou in Servië verblijven. Bovendien blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 26.11.2020 dat zijn beide ouders reeds in het verleden tewerkgesteld waren in Noord-Macedonië, dat zijn vader er een uitkering ontving, dat zij tijdens hun recente verblijf in Noord-Macedonië door familieleden ondersteund werden, dat zijn ouders er een eigen woning bezitten én dat zij er wel degelijk toegang hadden tot de Noord-Macedonische gezondheidszorg (CGVS dd. 26.11.2020, p.3). De ouders van betrokkene blijken dus te beschikken over een eigen woning, over de steun van familieleden én over de mogelijkheid om een inkomen te verwerven uit arbeid en, eventueel, een uitkering."

Het feit dat de minderjarige zoon van verzoekende partijen een “kwetsbaar persoon” is, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoekende partijen stellen dat hun minderjarige zoon zijn vertrouwde omgeving moet achterlaten gaan zij voorbij aan de volgende overwegingen van de bestreden beslissing:

“Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet in België geboren is en pas sinds 18.07.2018 in België verblijft en hier pas naar school gaat sinds 03.12.2018. Betrokkene legt geen enkel stuk voor betreffende eventuele buitenschoolse activiteiten of hier opgebouwde banden. Op zijn leeftijd, met name negen jaar, zijn de belangrijkste zorgfiguren zijn ouders waarvan hij niet gescheiden wordt. Hij toont op geen enkele wijze aan dat hij buiten zijn kerngezin, waarvan hij niet gescheiden wordt, hechte banden opbouwde. Betrokkene maakt niet evenmin aannemelijk dat hij een dergelijke taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Noord-Macedonië zijn scholing niet zou kunnen verderzetten. Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Noord-Macedonië niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van zijn ouders en opgenomen binnen zijn ruimer familiaal kader, kan opgroeien. Betrokkene maakt het aldus niet aannemelijk dat zijn hoger belang geschaad zou worden door een (tijdelijke) terugkeer naar Noord-Macedonië. Er is vooral tussen het kind en zijn ouders een afhankelijkheidsband. Zijn ouders staan in voor zijn opvoeding. Het kind is gehouden om bij zijn ouders te blijven. Zijn ouders tonen niet aan dat het kind niet naar school zou kunnen gaan in Noord-Macedonië. Het kind wordt niet gescheiden van de belangrijkste zorgfiguren, zijnde zijn ouders. Indien vereist, wordt niet aangetoond dat het kind in Noord Macedonië geen verdere omkadering zou kunnen verkrijgen. Er blijken in België geen bijzondere sociale banden te zijn opgebouwd. In het verleden verhuisde het kind ook al en kinderen kunnen zich aanpassen aan een eventueel nieuwe of reeds vertrouwde leefomgeving.”

Verzoekende partijen kunnen niet worden bijgetreden in zoverre zij van mening zijn dat het onredelijk is dat er in de bestreden beslissing op werd gewezen dat hun zoon pas sinds 2018 in België verblijft. Hoewel hun zoon inderdaad geboren is in 2015 en dus de meeste jaren (onwettig) in België heeft verbleven, wordt er in de bestreden beslissing ook op gewezen dat zij geen enkel stuk voorleggen betreffende eventuele buitenschoolse activiteiten of hier opgebouwde banden, dat op de leeftijd van hun zoon, met name negen jaar, de belangrijkste zorgfiguren de ouders zijn, waarvan hij niet gescheiden wordt, dat zij evenmin aannemelijk maken dat hun zoon een dergelijke taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Noord-Macedonië zijn scholing niet zou kunnen verderzetten en dat zij niet aantonen dat hun zoon “bij een terugkeer naar Noord-Macedonië niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van zijn ouders en opgenomen binnen zijn ruimer familiaal kader, kan opgroeien”. Dit alles wordt door verzoekende partijen noch weerlegd, noch ontkracht. Zij brengen hier niets tegen in door louter te herhalen dat een terugkeer een inbreuk is op de stabiliteit en continuïteit die broodnodig zijn “voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind”. Er kan niet worden aangenomen dat een verderzetting van een onwettig verblijf in België tot gevolg heeft dat de minderjarige zoon van verzoekende partijen geniet van de “stabiliteit en continuïteit” die is vereist voor een “optimale ontwikkeling van een (jong) kind”. De verwijzing naar allerlei studies waarin wordt gewezen op de kwetsbaarheid van kinderen van asielzoekers laat hier niet anders over denken.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een schending van de artikelen 3, 6, 28 of 29 van het Kinderrechtenverdrag – bepalingen die bovendien geen directe werking hebben (cf. RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554) – blijft evenmin.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN